

Milionaris sense passat i sota sospita

Investigar la vida i miracles del clan dels Kamarian (vegeu EL TEMPS 623), instal·lat a Vilassar de Mar (Maresme), ha estat un camí tot ple de paranys i de sorpreses. Contradiccions, mentides i silencis més que sospitosos hi surten tothora al pas.

En recordo dos, però sobretot un —explica una persona del personal consular espanyol de Moscou referint-se als Kamarian—, el més baixet. Tenia un aspecte que no em va agradar gens: de mafiós, amb cadenes d'or, camisa florejada i un jupetí de pell molt ajustat a sobre... Vingueren almenys quatre vegades per gestionar els seus documents i sempre els foren denegats perquè hi havia bastantes coses estranyes. Especialment perquè donaven una adreça de Vilassar de Mar que coincidia amb dues empreses: una immobiliària i una firma que sonava a una cosa com és ara Angama. Finalment van venir amb tots els papers en regla i sembla que s'aclariren els dubtes que teníem. Els vam fer els papers", acaba aquesta persona, que va ser una de les que, a Moscou, van intervenir directament en la gestió dels documents dels Kamarian i que ha volgut restar en l'anonimat.

D'una altra banda, aquesta persona del consolat, que coneix de primera mà els conductes diplomàtics espanyols de la CEI explica que només pel fet de tenir casa a Espanya ja no es dona permís de residència. "Les regles del joc són molt estrictes. Però, un cop han entrat, hi ha advocats que els venen permisos de residència. No sé com s'ho fan, però ho aconsegueixen. Els advocats sí que saben com s'ha de fer..."

"Es molt normal —prosegueix— que falsifiquin dades de la documentació, com ara l'adreça. Al consolat o a l'ambaixada ningú

no s'ocupa de comprovar-ho. Sobretot perquè tenen por. A Rússia la situació és molt confusa. Amb tot, suposant que alguna d'aquestes persones que falsifiquin documents fos mafiosa, cal tenir en compte que els grups són bàsicament a Rússia i que és a Rússia on els persegueixen. Qui ha de matar algú a Espanya, doncs ve, liquida i marxa. Al consolat, només perquè algú faci cara de ma-

Un membre del consolat espanyol de Moscou:

"En recordo dos, dels Kamarian, i sobretot un. Tenia aspecte de mafiós..."

tar no li pots pas denegar un permís".

Per a un Kamarian o per a qui sigui, sempre que tingui diners i influències, no és gaire complicat de passar a l'estat espanyol sense haver de donar cap explicació, sigui quina sigui la forma com ha obtingut la seva fortuna personal. "Es clar que les normes burocràtiques —comenta el nostre confident— són molt rígides per a tot hom que vulgui venir. Es a dir, segons la reglamentació que ens donen, hi ha molta gent amb molts

de diners i de poder que no podrien venir. Però a vegades algú de més amunt dels nostres serveis diplomàtics ve i et diu: Aquest permís s'ha de fer ara mateix, i llavors els deixes passar. Mai no te'n donaran cap raó, simplement diuen: Perquè ho ordeno jo. Alguna vegada que els funcionaris s'hi han negat, baixa el diplomàtic en persona i ho torna a ordenar. Casos així, moltíssims, moltíssims..., aquests dos darrers anys".

Martingales dels advocats.

Les raons d'aquesta transgressió de les regles burocràtiques poden ser diverses. El nostre confident opina que hi ha molts favors pel mig, més que no pas suborns, però que també hem de pensar que Rússia és un país insegur, i qui sap si els diplomàtics són amenaçats pels clans mafiosos en el moment d'actuar d'una determinada manera. "No sé..., és un país on l'endemà et poden matar, o bé on fins i tot et poden fer saltar enlaire a l'ambaixada mateix. Diuen que a Moscou la vida d'una persona ha baixat dels noranta dòlars, poc menys de dotze mil pessetes. Els sicaris són joves i amb aspecte de nois de gimnàs i que no passen dels vint anys. Són petits exèrcits. Assassins anònims molt difícils de descobrir des d'un organisme diplomàtic".

Cal no oblidar tampoc la picaresca dels advocats per a fer entrar poderosos clients russos: "Fa un temps els advocats feien veure que muntaven empreses amb no

sé quants treballadors. La posició de les fonts diplomàtiques és de no concedir visats fins que no es demostrï que aquestes empreses funcionen. Bé, venien amb l'empresa constituïda i llavors els havies de donar un visat múltiple d'un any. Totes les empreses eren constituïdes amb el capital mínim, que és de mig milió de pessetes. Si els collaves, et sortien amb romanços. Ara el mètode d'alguns russos per a obtenir un visat és de ficar-se dins un grup turístic, cosa que els dona dret a un visat múltiple. Després en denuncien la pèrdua i llavors els han de fer un document individual”.

I és que l'arribada dels nous rics a l'Europa comunitària, al nostre país, és boirosa, poc clara: “Mai no saps què, amb aquests nous rics. Com han fet els diners? Ningú no ho sap. Molts són gent de l'antiga *nomenklatura* que es venen les primeres matèries de les seves empreses, gent molt grisa. Molts treballaven als ministeris ocupant alts càrrecs i actualment tenen les llicències d'exportació en poder seu. Són gent sense escrúpols, educada en el comunis-

me, i no són delictius fins que ho són. Si ningú tracta d'impedir els processos de monopolització que duen a terme, doncs recorren a la violència. Molts compren propietats a Espanya, encara que a Rússia facin el que sigui. Això és un procés imparabile, que ningú no té interès a aturar. Hi ha molt diners pel mig. El món rus pressiona els nostres diplomàtics, i mentrestant l'estat espanyol no reacciona”.

Ni tan sols els quatre membres del CESID destacats a l'ambaixada de Moscou d'una forma permanent, comandats per Margarita Chamorro –que figura com a agregada a la llista diplomàtica– no sembla que siguin capaços de controlar eficaçment aquesta allau de nous rics ambigus que ens arriben.

Kamarian: qui són, que fan, com han arribat? “Arribaren aquí i compraren tres o quatre cases... Hi han vingut a viure. També es van mirar una fàbrica de la vila, Shetug... Al final els vaig dir que hi havia uns terrenys de l'ajuntament però que sortien molt cars, encara que en aquesta com-

pra no tinc comissió ni res...”, explica l'home que va portar els Kamarian a Vilassar de Mar, l'agent immobiliari Josep Guarda Parera. “Em demanaren que fes un estudi del que es podia guanyar amb l'operació –prosegueix Guarda– i es veié que construïnt i venent les torres a quaranta-un milions de pessetes sols se n'hi guanyaven uns cinc. Els vaig desaconsellar l'operació, però van dir que tant era tenir els diners al banc com invertir-los aquí. Vam anar a l'ajuntament i al final em van dir que me'n fes càrrec jo. Després el meu fill va anar a portar els diners a l'ajuntament per comprar els terrenys de les Emissores”.

“Aquest senyor farà unes torres i jo les vendré i cobraré a un milió per torre... Són tretze parcel·les... 180 milions a pagar en dos anys i poc més. Ja en fan els plànols –comenta Guarda–, i les començaran a construir molt aviat”.

Guarda, tot i ser l'home de confiança dels Kamarian i estar al davant d'un negoci arriscat i amb uns beneficis ben minvats, com ell diu, pel risc involucrat en aquesta inversió, tampoc no sap

Inasa Satourova, intèrpret de la família Kamarian. En la imatge, acompanyada de dos presumptes clients russos.

"Aquests armenis ho tenen tot molt ràpid"

"Ho lamento, però no puc comentar res sobre aquesta informació". Així responia el cònsol Dmitri L. Ignàtiev la pregunta de si coneixia un grup d'armenis instal·lats a Vilassar de Mar (Maresme). Des de fa quasi un any, hi viuen un grup de famílies armènies que hi han comprat terrenys i immobles, a la vila i a la comarca, per valor d'uns centenars de milions de pessetes.

De totes maneres, Ignàtiev, un dels quatre diplomàtics del districte consular de la Federació Russa amb seu a Barcelona, creu que, "aquest grup d'armenis és una colònia armènia com tantes n'hi ha en tants altres llocs del món. "Aquesta colònia –assegura el cònsol– tenen moltes, moltes relacions amb alguns estaments estatals i oficials; es relacionen amb advocats, jutjats, funcionaris administratius..." La pràctica totalitat d'aquest grup d'armenis té permís de residència, però no volen cap certificat del consolat rus. "Ho obtenen tot molt ràpidament, i no sé ni com ni quan..." Ignàtiev encara va més enllà i diu que aquesta situació és un "problema". "Volem saber, però no podem! Som diplomàtics i la nostra posició és molt delicada".

Segons dades consulars, a Catalunya, hi arriben prop de 300.000 ciutadans de la Federació Russa cada any. D'octubre a maig, n'hi vénen uns tres mil el mes; la resta es concentra als mesos d'estiu. La majoria són turistes que gasten, per persona i mes, uns 2.000 dòlars –unes 250.000 pessetes–. "Hi ha poc més de vint persones que gastin més de 20.000 dòlars –2,5 milions de pessetes", afegeix Ignàtiev. Però alguns d'aquests visitants compren terrenys, apartaments i béns immobles diversos. D'on vénen aquests diners? Són el resultat d'activitats il·legals? Des del consolat asseguruen que això és un problema que tenen ara, per-

què molts ciutadans russos –i no tan sols de Rússia, sinó també de països de l'ex-URSS–, arriben a Catalunya i als altres llocs de la península per comprar-hi propietats. Entre els principals compradors de l'ex-URSS, hi ha ciutadans de països com ara Armènia, l'Azerbaitjan, el Tat-

XAVIER GOMEZ

Dmitri Ignàtiev. Considera que la situació és un "problema".

gikistan o Geòrgia. Segons Ignàtiev, hi compren amb l'ajut de grups d'advocats. "Sé que a València, Barcelona i Girona, explica, hi ha grups d'advocats que ajuden a satisfer els desigs dels compradors". Segons Ignàtiev, els compradors miren de contactar tan sols amb aquests advocats i no volen informar el consolat dels seus moviments. Però, com explica ell mateix: "No ténim dret a investigar, ni a intervenir-hi, un assumpte que afecta els interessos i les llibertats

dels ciutadans".

Ignàtiev manifesta que la llibertat de què gaudeixen els ciutadans de la Federació fa que no vulguin informar les missions diplomàtiques d'on viuen, de què treballen o què fan...

Segons que ha pogut constatar EL TEMPS molts d'aquests russos que compren propietats, curiosament obtenen el permís de residència en poc temps. Ignàtiev explica: "Segons les lleis espanyoles, l'estranger que compra una propietat a Espanya, sense treballar-hi, no pot obtenir el permís de residència. Però això no és cap obstacle, es veu: amb l'ajuda d'advocats, més del 99% dels russos que vénen compren propietats i obtenen aquests permisos".

Cal dir, que el consolat rus de Barcelona representa els interessos de la Federació Russa als Països Catalans, Aragó, Navarra, Múrcia i Almeria. A Barcelona hi ha 380 ciutadans inscrits, el 80% dels quals resideixen a Catalunya. **E. I**

d'on treuen els diners. "Em va dir –es refereix a Rem Kamarian– que enviaven ferro a Rio de Janeiro i a Alemanya i em va proposar si li podria vendre ferro que em farien arribar de Moscou, però, aquest assumpte, el vaig deixar córrer perquè un xicot àrab d'aquí Vilassar em va recomanar que ho deixés estar, no fos cas que aquest ferro no fos homologable a Europa".

Angama, SL: la porta oberta als nous rics russos.

Però Josep Guarda no s'ha limitat a ser l'home desinteressat que, actuant de bona fe, ha facilitat la vida dels Kamarian al Maresme. Guarda ha cedit la seva seu social, Fincas La Maresma, perquè les tres dones del clan, Anait, Gaiane i Marina muntin la societat Angama, SL, una empresa que teòricament es dedicarà al negoci immobiliari. Però la realitat és distinta. Tal com explica una persona pròxima a Angama i que va viure el procés de constitució de la societat, l'objectiu darrer d'aquesta empresa russa és de portar russos adinerats a Catalunya. Fer de port franc d'una nova emigració que en un futur podria tenir conseqüències ben perilloses.

El que és ben cert és que quan EL TEMPS hagué esbrinat quina era l'empresa amb la qual els Kamarian diuen que comercien –la planta siderúrgica Dneprovski, fundada en honor de Fèlix Djerjinski (inspirador de la txeca, la policia secreta bolxevica)– ningú no n'ha sabut donar raó. El senyor Bòbrov, cap del departament d'exportació de l'empresa ucraïnesa, amb més de vint mil treballadors va negar-se a donar cap informació, al·legant que es tractava d'un secret comercial i que el cap del Servei de Seguretat tampoc no l'autoritzaria a donar-ne cap. El complex metal·lúrgic és dirigit per Nikolai Petròvitx Rodberiozny. Cal dir que la fàbrica de laminats i de fosa és situada a la vora del riu Dnièper, i que l'any 1994 va produir 5,4 milions de tones de ferro, una quantitat ben notable. Tot i la precisió de les dades filtrades per

l'entorn dels Kamarian mateix, fonts internes d'aquesta empresa afirmen que no coneixen aquest clan armeni.

De Rem Kamarian, que és qui en definitiva administra i dirigeix els negocis familiars de Vilassar de Mar, poca cosa se n'ha pogut saber. Se sap que és jubilat i que començà, sembla, d'aprenent d'una fàbrica de sabates d'Armènia. Una empresa d'uns dos mil treballadors i en la qual arribà a tenir el més alt dels càrrecs. Rem sembla que té un passat d'hàbil negociant, però, així i tot, continua essent un misteri la forma com ha pogut acumular tants diners.

EL TEMPS ha intentat repetides vegades d'aconseguir una entrevista amb els Kamarian, a través de la intèrpret que tenen al seu servei, Inasa Satourova, però ha estat impossible. Inasa, que viu en un piset de Vilassar, propietat dels Kamarian, sempre s'ha mostrat distant i poc enraonadora. "Ells no volen parlar amb ningú perquè vostè ja sap que ara mateix a Rússia hi ha molt de bandidatge, i temen pels fills... Els Kamarian temen la màfia russa".

La Perestroika, origen de la riquesa? Pel que fa als negocis del clan armeni que representa, Satourova, va divagar, esquivant tota resposta clara: "Miri, en general, la riquesa que tenen alguns russos d'avui ve del temps de la Perestroika, de final dels anys 80. Amb la Perestroika es permeten cooperatives col·lectives, es fan productes d'imitació occidentals de sabates, jeans, objectes diversos..., això permet de generar i acumular capitals. Després, tot això s'exporta a Turquia, Grècia, la Xina..." Alhora la intèrpret repetia que "tan sols dir el nom de la família podria ser causa de problemes per causa del bandidatge".

Inasa Satourova donà per tancada la conversa dient: "Vostè és la primera persona que em parla de coses de la màfia! Vagin a l'aeroport i mirin qui arriba de Rússia amb noies. És fàcil, en vénen

L'origen de la fortuna dels Kamarian és un misteri. A la fàbrica d'Ucraïna, on diuen que treballen, ningú els coneix.

moltes". La intèrpret es referia, sense cap mena de dubte, al tràfic de blanques, que ara com ara és l'activitat preferida de la màfia russa a casa nostra, segons que confirmen diverses fonts de la policia.

A hores d'ara i després de reiterades visites a la família, els Kamarian no han volgut fer cap comentari ni un. A la vista dels fets

exposats, l'arribada dels Kamarian a Vilassar és com a mínim inquietant per a moltes persones del Maresme. No pas menys, tanmateix, que la de centenars de ciutadans russos als Països Catalans. Però, qui els segueix les passes...? Ningú o gairebé ningú.

Inasa Satourova. La intèrpret dels armenis va acompanyada de dos presumptes clients russos camí de la seu d'Angama, SL a Vilassar de Mar.

Equip d'Investigació

CAVALL FORT

Revista per a nois i noies

Plaça de Lesseps, 33, entresol 2.a 08023 Barcelona
Telèfons (93) 218 65 66 /218 62 20 – Fax (93) 217 61 00

- Surt dos cops cada mes
- Pàgines de còmic, narracions, reportatges i la participació dels lectors.
- Cada dos mesos, inclou el suplement "El Tatano", destinat als lectors més petits.

Preu de la subscripció anual: 6.350 pessetes

Ara us hi podeu subscriure a través de

ServiCaixa

✦ "la Caixa"